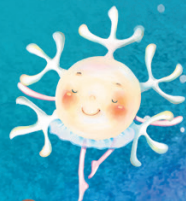

25

КОЛЕДНИ ПРИКАЗКИ
ЗА МАЛКИ И
ГОЛЕМИ ЧИТАТЕЛИ

Приказки подаръци

СН®
СОФТПРЕС

Съдържание

<i>Как се появиха коледните чорапчета.....</i>	<i>3</i>
Ангелина Жекова	
<i>Заблуденият великденски заек.....</i>	<i>10</i>
Александър Станков	
<i>Котаракът Филип</i>	<i>20</i>
Богдан Русев	
<i>Графити, шоколадови понички и Дядо Коледа</i>	<i>29</i>
Биляна Бонева	
<i>Коледната песен.....</i>	<i>36</i>
Вера Асенова	
<i>Приказката, която не искаше да е приказка.....</i>	<i>43</i>
Виктория Иванова	
<i>Коледното чудо на славея и момичето.....</i>	<i>50</i>
Виктория Бешлийска	
<i>Трите дара.....</i>	<i>60</i>
Диана Петрова	
<i>Истинска вълшебница</i>	<i>72</i>
Димитър Риков	
<i>Случаят с червеното драконче на точки</i>	<i>84</i>
Елена Павлова	
<i>Телефонният номер на Дядо Коледа.....</i>	<i>109</i>
Илиян Димитров	
<i>Коледното чудо на Магда</i>	<i>116</i>
Кристина Димитрова	
<i>Най-хубавите подаръци</i>	<i>125</i>
Калоян Явашев	

<i>Сребърните орехчета.....</i>	<i>131</i>
Любомир Николов	
<i>Юнакът, който спасил земята</i>	<i>139</i>
Лилия Старева	
<i>Навръх Коледа</i>	<i>148</i>
Мария Пеева	
<i>Приключенията на Снежка в лемурийското царство ...</i>	<i>161</i>
Мария Богомила	
<i>По стъпките на отминалите Коледи</i>	<i>167</i>
Милен Атанасов	
<i>Рембранд и Гергана.....</i>	<i>172</i>
Милослава Абаджиева	
<i>Невъзможно чудо</i>	<i>191</i>
Невена Басарова	
<i>Коледната история на господин Щрак</i>	<i>203</i>
Нели Маргаритова	
<i>Коледните кънки</i>	<i>218</i>
Павлина Делчева	
<i>Плъок.....</i>	<i>223</i>
Радостина А. Ангелова	
<i>Танцът на снежинките</i>	<i>234</i>
Христина Спасова	
<i>Снежинката.....</i>	<i>241</i>
Христо Раянов	
<i>Книжното семейство на Софтпрес.....</i>	<i>245</i>

Заблуденият великденски заек

Александър Станков

Имало едно време един великденски заек. Казвал се Сънливко, защото – както името му самò говори – обичал да си поспива. Той спял не просто дълго, понякога можел да го прави с дни. Веднъж някой се пошегувал с него, че спи много, като котка. Но Сънливко отрекъл, тъй като особено държал на своя заешки произход.

Иначе Сънливко имал сива козинка, единствено на лапичките била бяла. Той бил специален заек, не само защото бил великденски и разнасял яйца. Сънливко можел да ходи прав като човек и носел карирано елече с две копчета отпред. Никога не закопчавал елечето, защото му било невъз-

можно с неговите заешки лапи. Пък и сигурно щяло да му стяга, а един истински заек трябва да се чувства добре в козината си, без значение дали е великденски, домашен или горски. Истината е, че на Сънливко му било малко трудно да ходи изправен, защото му се изморявали лапичките. Но за съжаление, нямало как да носи кошницата с яйца, ако вървял на четири лапи.

По Великден Сънливко слизал в града, облечен в карираното си елече. Други дрехи рядко слагал, тъй като му ставало твърде топло. Ако имал избор, сигурно щял да носи и чадър, понеже през пролетните месеци често вали, а с мокра козина изглеждал като... Като мокър заек. А мокрият заек не изглежда никак добре, беше го учил баща му – предишният великденски заек. За негово заешко съжаление, Сънливко нямало как да носи чадър: в нито една приказка или легенда той не носел такъв, което – мислел си във всеки дъждовен следобед – било твърде непрактично.

Когато бил в града, Сънливко раздавал великденски яйца на хората. Носел ги в плетена кошница и ги покривал с ленена кърпа. Радвали му се всички, но особено много малките деца. Все искали да го гаят между ушите, но той рядко позволявал – после му се налагало да си реше козината, а е истински досадно да се решиш по няколко пъти на ден. Някои особено мили семейства давали на Сънливко козунак, други пък го чакали с моркови.

Сънливко бил поне пето поколение великденски заек. Тази отговорна длъжност се предавала от баща на син. Не се знаело кой бил първият великденски заек. Дядото на Сънливко единствен се сетил да преброи великденските зайци преди него, но могъл да преброи само до своя дядо. Оттогава всеки заек си знаел кой поред е, без прекалено много да се замисля за предишните, понеже се обърквал.

Между другото – било истинска гордост за великденските зайци да разказват кое поколение са.

Но да се върнем към нашата история...

Малко преди един Великден, Сънливко си купил козунак. Козунакът бил толкова вкусен, че Сънливко си купил още един и още един, изял ги всичките. После си легнал да подремне, както обичал да прави.

Така задрямал, че сънят му продължил мнооого дълго.

В един незнаен ден Сънливко се събудил. Събудил се от студ. Носът му бил леден като снежинка, лапите му били замръзнали като ледени висулки, а ушите му се били свили на руло. Притеснил се Сънливко, че сигурно е спал твърде дълго и е пропуснал да раздаде великденските яйца навреме. Скочил моментално, а гледката пред очите му така го стреснала, че и без това студената му козина настръхнала – навсякъде имало сняг.

„Олеле, какъв е този сняг? – зачудил се той. – Как така ще вали сняг по Великден? Никога не се е случвало подобно нещо!“ Поразмислил малко, после му хрумнало нещо, което го стреснало повече и от самия сняг: „Нима е възможно вече да е зима? Наистина ли съм спал месеци наред? Олеле...“

Как обаче можел да разбере дали действително сънят му бе продължил толкова дълго?

Взел кошницата си с великденски яйца и слязъл в града. Хората били облечени с якета, шалове, шапки и ръкавици. Снегорини бръмчали из улиците, изморени мъже чистели снега от автомобилите си. Един камион дори бил закъсал и минувачи разтоварвали стоката от него. От човек на човек си подавали кашоните във верига, стигаща чак до магазина. Като се загледал в кашоните, Сънливко забелязал, че в тях имало коледни меденки, а не козунаци. Това още повече го притеснило.

Приближил се до един от хората във веригата и го побутнал с лапичка по крака. На Сънливко му било много студено, крачетата му замръзвали в снега. Макар козината му да била особено пухкава, тя далеч не успявала да го предпази от вледеняващия зимен вятър. Елечето му било покрито със сняг, а от мустаците му висели снежинки.

Човекът не реагираше. Сънливко го побутнал по-силно, направо го ударил (според неговите заешки представи). Тъкмо когато Сънливко се обърнал назад и тръгнал да търси друг човек, мъжът му подвикнал:

– Я! Ти пък какво си?

„Не виждате ли, Великденският заек съм!“ – помислил си Сънливко, но тъй като не можел да говори човешки, само размърдал уши.

– Заек, стоящ на две лапи... И с елече, пък и с кошница... – Пак се извърнал с гръб, за да поеме следващия кашон от камиона. Пренесъл още няколко, после се дръпнал встрани, навел се към Сънливко и отново заговорил: – Ти да не си великденски заек? На такъв приличаш, ха-ха-ха!

Мъжът се засмял високо, а от устата му излязъл голям облак пара. Върнал се към заниманието си и повече не погледнал зайчето.

Сънливко се натъжил, задето никой не му обърнал внимание. Ала му било студено и нямал никакво време да стои там и да тъгува. Спешно трябвало да се стопли и да разбере какво в действителност се бе случило, докато той е спал.

Влязъл в една закувалня. Вътре било значително по-топло, особено пред климатиците, от които духал горещ въздух. В края на заведението имало чудна елха, отрупана с гирлянди и лампички. По радиото се носели коледни песни. Загледал се в чиниите на хората – повечето ядели сандвичи или пържени яйца и пиели кой кафе, кой чай. Коремчето на Сънливко престъргало. Но вниманието му било

привлечено от интересен и много полезен предмет на стената: календар.

За повечето зайци календарът бил съвсем неразбираемо нещо. Сънливко обаче се бе научил да го разпознава, макар и с някои затруднения. Като великденски заек той добре трябвало да знае кога е Великден, защото в противен случай щели да се получат доста неловки грешки. Загледал се в календара и видял, че червеното правоъгълниче било сложено на числото 21. „Значи днес е двайсет и първият ден“ – заключил Сънливко. За съжаление, той не можел да разчете името на месеца. Ала му направило впечатление друго: това бил последният лист от календара. „С други думи – разсъждавал Сънливко, – ще трябва да е последният месец от годината, тоест... Декември?!“

Зайчето се дръпнало крачка назад. Нима било възможно днес да е двайсет и първи декември? Как така е спал толкова месеци наред? Що за Великден са имали хората, щом той го е проспал? И още по-важното: сега какво щял да прави с кошницата с великденски яйца?

Сънливко тръгнал да обикаля по масите. Предлагал на хората яйца, като всъщност просто им побутвал кошницата. Клиентите на закусвалнята го гледали с истинско учудване, някои изобщо не му обърнали внимание. И никой не го разпознал като Великденския заек, което всъщност било нормално – кой си мисли за Великден малко преди Коледа? В крайна сметка само едно момиченце си взело яйце, но това не направило кошницата на Сънливко кой знае колко по-лека. „Ако не друго, поне зарадвах детето“ – тъкмо си помислил, когато една сервитьорка се развикала:

– Какъв е този заек? Чий е? Не знаете ли, че тук не са позволени животни? А? Сега ще трябва да чистя и след неговите кални лапи!